

Ти з нами, наш Кобзарє

Невпинно пролітають роки. Час пливе нібито неперервною рікою, а ми, люди, борсаємося в цьому потоці води. Інколи падаємо, піднімаємося і знов біжимо. В основному рідко задумуємося про прожиті роки. А як важливо пригадати, що зроблено, друзів і колег. Добрим наставником молоді й старших був наш колега, земляк, поет-гуморист Леонід Куліш-Зіньків. Ось уже п'ять років, як його немає з нами. Немає людини, яка знаходила мудре, жартівливе, інколи й колюче, але підбадьорливе слово. Жив, творив, навчав дітей. Горів життям, повним енергії, натхнення, незакінчених справ. Саме він дослідив і описав походження назви села Кричильськ. Легенди Леоніда Куліша не можна забути. Це історія нашого краю, багатий народознавчий матеріал для використання на уроках і класних годинах. Легенди «Синій вир», «Мшані кладки», «Погоня», «Турово», «Русявка», «Дівочий брід», «Кара сину», «Корабельське», «Гало», «Чи був шведський король у Кричильську?».

Леонід Зіновійович був душею колективу. Коли заходив в учительську школи, піднімав настрій найзасмученішим педагогам. Складав сатиричні рядки на ходу, чим дивував навіть тих, хто його прекрасно знав. Пам'ятаю випадок. Мав їхати на курси підвищення кваліфікації. Кажу: «Зіно-війовичу, їду на навчання до Луцька». Він у відповідь: «Якби макітра була людська, чого б поїхав він до Луцька?..». Без його дружніх шаржів-привітань не проходило жодне свято.

Сьогодні з приємністю пригадую, що наш колега був шанованою людиною в усіх селах району і за його межами. Досить часто телефонували: «Відпустіть Леоніда Куліша. Машина приїде за ним о ... годині». Нікому не відмовляв. Дарував гумор, яким жив усе своє життя. Вперше надрукували його твір ще в дев'ятому класі, у 1959-ому, у Степанській районній газеті.

Сьогодні, згадуючи колегу, з великим сумом думаю: як не вміємо цінувати те, що маємо, і вже коли втратили, то міркуємо, що можна було б цей дар використати в школі, селі. Це ж не треба ні в кого просити, щоб відпустили. Бери. Все на місці. Адже не завжди можна почути живе слово поета. Моя внучка приїхала на літо в гості. Вперше побачила Л. Куліша. Він зайшов у клас, де вона гралася. «Діду - це живий письменник», - радісно сказала, чим здивувала поета. Адже вона бачила його лише на фотографії збірки гумору.

А ми все життя бачили його, спілкувалися з ним, а відповідної шани так і не виявили. Думали, буде з нами вічно живий. Але життя є життя. На уроці, на рідній Житомирщині дружини, його не стало. Саме почав зростати як знаменитість, швидко почали видаватися збірки. З 1990-го вийшло 27.

Вірш Леоніда Куліша «Кричильський вальс» став гімном села.

**П є з Горині воду золота веселка,
І роса на свіжих травах виграс.
Є на світі, є на світі гарні села,
А для мене найдорожче — то моє.**

Приспів:

**Є міста, країни і столиці,
Де мене там ще ніколи не було,
Та чогось тут дома часто сниться
Мій Кричильськ, старе моє село.
Пам ятаю я своє дитинство досі,
І кохання в серці перший ніжний щем,
Ті тополі і берізки русокосі,
І солодкі поцілунки під дощем.**

Приспів.

**По стежинах, де недавно ми ходили,
Йшли до щастя чи вертали від біди,**

**Наші діти, наші діти там лишили
Для своїх дітей уже свої сліди.**

Приспів.

Він лунає на всіх торжествах села. Пісня «їхав Березень на возі» у виконанні харківської школярки в Токіо виборола призове місце. Його перу належить і гімн школи. Музику до нього написав харківський композитор М. Ведмедеря.

До тебе йдемо, як до храму науки,

Тут наші надії і наші серця.

Приспів.

Тут вчилися батьки, будуть вчитися внуки,

Кричильська ти, школо, кохана моя.

Всміхається сонце і квіти довкола,

У посмішках юних так щиро цвіте.

Приспів

В ялинках зелених усміхнена школа,

Якої, здається, немає ніде.

Приспів.

Він мав дар побачити гумор, де інші його не помічали. Умів пером вдарити по браконьерах, висміяти керівництво. За що дуже його «поважали».

Радує душу, що встановили літературну премію ім. Л. Куліша. Її вперше вручили в рідному селі поета у 2009-ому. Завдяки клопотанню колективу закладу, перейменували вулицю, де жив поет, на його честь, а на приміщенні школи встановили меморіальну дошку.

І сьогодні хочу ще раз сказати всім: це був поет-гуморист, наставник молодих поетів, учнів, рецензент, талановита, працьовита, інтелігентна людина, яка виростила трьох синів, пройшла випробування сільських буднів, життєвих негараздів.

То хто ж він, Леонід Куліш-Зінків? Поет-гуморист, автор дитячих віршів, пісняр, краєзнавець, рецензент, публіцист? Якщо одним словом - то письменник, якого не засмоктала у свою трясовину рутини. З повсякдення черпав насагу для творення, пробуджував добрі начала в душах дорослих і малечі, некрикливим словом вчив любити свій край, свою землю, свій народ незрадливою любов'ю. Надіємось, що скоро школа носитиме ім'я поета-гумориста Леоніда Куліша-Зінківа. Пам'ять про нього залишиться в пам'яті людській на все життя.

Микола ДОБРИДНИК